

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 38

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκόνων), μετὰφρ. Β'. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Ἀλμυλίου Ρισδούργ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρος Μαλῶ, μετὰφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Δὲν θέλω νὰ μάθω τὰ μυστικά σου. Διὰ νὰ τύχω τῆς ἐμπιστοσύνης σου, Κρασκανάτα, θὰ σοὶ εἶπω τί παρητήρησα εἰς σέ, εἰς τὸν κύριον Γεράρδον καὶ θὰ σοὶ εἶπω πρὸς τοῦτοις μυστικά τοῦ ἱατροῦ καὶ λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἴσως γνωρίζεις. Θέλω ὅμως πρῶτον νὰ μοὶ δώσης τὴν χεῖρά σου εἰς ἐνδειξὴν συμφιλώσεως. Εἶμαι ἀστυνομικὸς πράκτωρ καὶ ζητῶ ἕνα φονέα· θὰ παρᾶσχῃ ἐπομένως ὑπηρεσίαν εἰς τὸν κύριον Βωφόρτ καὶ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν. Δὲν ἐννοῶ λοιπὸν διατί πρέπει νὰ δυσπιστῇς εἰς ἐμέ, ἀφοῦ ἐπιδιώκεις τὸν ἴδιον σκοπόν.

— Ποῖος σοὺ τὸ εἶπε;

— Κανείς. Τὸ ἐννοῶ ὅμως ἐξ ὧσων παρητήρησα.

Ὁ Ζανζὼτ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶσαι πραγματικῶς, εἶπε, καλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν θέλεις τὸ κακὸν τοῦ κυρίου Γεράρδου. Λοιπὸν νά, σοὺ δίνω τὸ χέρι μου... Μὰ πρὶν γίνω φίλος σου καὶ σύντροφός σου, θέλω νὰ μοὶ ἐκμυστηρευθῇς.

Καὶ ἐσφιγξάν ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἐγκαρδίως.

— Περίμενε πρῶτον νὰ παρατηρήσω εἰς τοὺς θάμνους, εἶπεν ὁ Πενσών. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ ὅτι κανεὶς δὲν μᾶς ἀκούει...

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἐπανήλθε.

— Κανείς δὲν εἶναι... δυνάμεθα νὰ συζητήσωμεν ἡσυχῶς.

— Ἀς καθήσουμε ὅμως... τὸ ποτῆρι τὸ

κίρσχ ποῦ μοῦ ἔδωκες τὸ βράδυ μοῦ ἔκοψε τὰ γόνατα.

Καὶ ἐκαθίσθησαν χαμαὶ ὑπὸ τὸν ἥλιον.

— Πῶς ἐγνωρίστημεν, φίλε Κρασκανάτα; Εἶχον ἀνάγκη νὰ μάθω ποιοὶ ἦσαν οἱ ἄρρωστοι, τοὺς ὁποίους ἐθεράπευεν ὁ ἱατρὸς Γεράρδος. Διὰ νὰ τὸ μάθω, τὸ καλῆτερον ἦτο νὰ παραφυλάττω ἀπλῶς τὸν ἱατρόν. Λοιπὸν ποῖος μὲ ἀνεκαλύψεν ὅταν ἔφερον τὴν ψευδῇ γενεαλογία; ὁ Κρασκανάτας. Ποῖος μὲ παρηκολούθει ὅταν παρεφύλαττα τὸν ἱατρόν καὶ μὲ ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῶ τῆς παραφυλάξεως; ὁ Κρασκανάτας. Ποῖος ἐπαίξε μὲ τὸ ὄργανόν του διὰ νὰ εἰδοποιῇ τὸν ἱατρόν νὰ προσέχη;

— Μπᾶ! ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκατάλαβες, εἶπεν ὁ Ζανζὼτ γελῶν.

— Ὅχι ἀμέσως. Κατόπιν ἐσκέφθην. Ὁ ἱατρὸς Γεράρδος λοιπὸν εἶχε συμφέρον νὰ μὴ παρακολουθῇται, δὲν δύνασαι δὲ ν' ἀρνηθῇς ὅτι ἦσο συνεννοημένος μετ' αὐτοῦ.

— Ἀ!... ἂν δὲν ἔχης ἄλλην ἀπόδειξιν...

— Ἐγὼ καὶ ἄλλας. Τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτ' ἐμετέβης εἰς τοῦ ἱατροῦ καὶ ἔλαβες μακρὰν συνέντευξιν μὲ αὐτόν. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν μὲ εἶδες, αἱ;

— Ἐπῆγα νὰ τὸν ἴδω, διότι ἡ μάσκα μου ἦτοιν πολὺ ἄρρωστη.

— Ἀφ' αὐτὰ!... Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ μήτηρ σου ἐπασχε, διὰ τοῦτο τὴν ἐγκατέλειψες διὰ νὰ κατοικήσης μόνος εἰς τὴν «Συνέντευξιν τῶν Κυνηγῶν»; Αὐτὸ δὲν εἶναι λογικόν.

— Θὰ ἔφερνα ἐκεῖ καὶ τὴν μάσκα μου.

— Εἶσαι πολὺ ἐτοιμολόγος. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπερίμενες τὴν μητέρα σου, διατί δὲν ἐνοικίασες δύο δωμάτια, ἀλλ' ἐπίπλωσες ἓν;... ἀκούεις; σοὶ λέγω ἐπίπλωσες!

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Ζανζὼτ δὲν εἶχε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐπειτα, εἶπεν ὁ Πενσών, πρέπει νὰ

ἦσαι πολὺ στενὰ συνδεδεμένος μὲ τὸν ἱατρόν, διὰ νὰ τῷ στείλῃς τοὺς λογαριασμούς σου πρὸς ἐξόφλησιν. Διατί λοιπὸν ἤλθες νὰ κατοικήσης εἰς τοῦ κυρ' Ἀντώνη; εἶχες βεβαίως ἕνα σκοπόν. Ὁ σκοπός σου αὐτός ἦτο νὰ παραφυλάττης κάποιον. Ἀλλὰ ποῖον;... Δὲν τὸ γνωρίζω. Ἐν τούτοις ὑποπτεύω...

Ὁ Κρασκανάτας ἠτένισε τὸν Πενσών μετὰ περιεργείας.

— Ναί, συνέλαβα ὑπόνοιαν. Τοῦτο σὲ ἐκπλήττει;... Δὲν ἤμην πολὺ μακρὰν σου, ὅταν κατῆλθες ἀπὸ τοῦ δωματίου σου, διὰ νὰ συναντήσης ἕνα κυνηγόν εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁ κυνηγὸς αὐτός, ὅστις ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βωφόρτ, δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὴ ὁ κύριος Δαγκέρ. Τοῦτο ἄλλως τε μοὶ ἐβεβαίωσεν ὁ Βατρέν. Τί τὸν ἤθελες; νὰ τῷ ζητήσης ἐλεημοσύνην;

— Δὲν εἶμαι ἐπαίτης, εἶπεν ὁ Κρασκανάτας. Τοῦ εἶπα νὰ μὲ πάρῃ ὑπὲρ τὴν του.

— Καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη, ἀφοῦ μετέβης μόνος εἰς τὸ δάσος... ὅπου ἐκεῖνός δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μεταβῇ, διότι μοὶ φαίνεται πολὺ ἀσθενής.

— Πῶς τὰ ἔχεις ὅλα αὐτά;

— Ἀπλούστατα. Ἡμῖν εἰς τὴν ὁδὸν πολὺ πρὸ σοῦ καὶ μοὶ ἀπηύθυνες μάλιστα τὸν λόγον.

— Ἦσουν τοῦ λόγου σου;

— Ἐγώ. Εἶσαι πονηρός, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πονηρότερός σου. Ἐπεὶ σὺ λοιπὸν ὅτι παρακολουθεῖς τὸν κύριον Δαγκέρ.

— Ἐλα δά· τί λέγεις;... Διατί νὰ τὸν παρακολουθῶ;

— Θὰ τὸ ἴδωμεν... Ὅπως δὴποτε ἀπὸ χθὲς ἔλαβον τὸν καιρὸν νὰ πληροφορηθῶ... ὁ Βατρέν εἶναι πολύτιμος διὰ νὰ δίσῃ πληροφορίας... Ἐπειδὴ οἱ ὑπηρετεῖ τῆς οἰκίας Βωφόρτ πηγαίνουν συχνὰ εἰς τοῦ κυρ' Ἀντώνη, οὗτος ἔμαθεν ὅτι ὁ Δαγκέρ ἦτο βα-

ρέως ασθενής. ! Είχε, φαίνεται, πλευρίτιδα.

— Αυτό είναι 'δικός του λογαριασμός, είπε τραχέος ο Ζανζότ.

— Δεν λέγω ότι έπραξεν έγκλημα, τόν λυπούμαι μάλιστα, διότι φαίνεται ότι ήσθηνεν εκ τής λύπης του ότι συνελήφθη ο φίλος και συνέταιρός του Βωφόρτ.

— Πώς; είπεν ο οργανοπαίκτης ανασκίρτησας.

— Διαβόλε! τούτο είναι γνωστόν. 'Ο Δαγκέρ ήσθηνεν τήν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ φόνου τοῦ Βαλόν, ἀφοῦ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψίν του διὰ πρώτην φοράν ὁ κύριος Γεράρδος.

— Τοῦ λόσου σου 'ξεύρεις περισσότερα ἀπὸ ἐμέ, κύριε Πενσών, είπεν ὁ Κρασοκανάτας.

— Πιθανόν... 'Αλλ' ὁ κύριος Γεράρδος εἶχε συμφέρον νὰ μὴ παρακολουθῆται ἀπὸ ἐμέ! ... Λοιπὸν δὲν ἐθεράπευε τότε τὸν κύριον Δαγκέρ;

— Δὲν εἰξέυρω.

— Τὸ γνωρίζεις, ἀλλ' εἶσαι ἐχέμυθος. "Ακουσόν με ἐν τούτοις, Κρασοκανάτα. Πρότινος καιροῦ ὁ κύριος Γεράρδος μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ κυρίου Λουζιέ, τοῦ ἀνακριτοῦ τοῦ ἀναλαβόντος τὴν ἀνάκρισιν ἐπὶ τοῦ φόνου τοῦ Βαλόν ὡς γνωρίζεις. Εἶπε λοιπὸν αὐτῷ: "Ἐχω τὴν ἀποδείξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ κυρίου Βωφόρτ." — «Γνωρίζετε τὸν ἔνοχον;» — «Τὸν γνωρίζω». — «Τ' ὄνομά του;» — «Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω, διότι δὲν εἶναι ἰδικόν μου μυστικόν. Εἶμαι ἰατρός καὶ ὡς τοιοῦτος ἔλαβα τὴν ἐκμυστήρευσιν, ἣν ὑποχρεοῦμαι νὰ ἀποσιωπήσω». 'Ο κύριος Λωζιέ δὲν ἐπέμεινε... ἀλλὰ μὲ ἐκάλεσε. Μοὶ ἐπανελάβε τοὺς λόγους τοῦ κυρίου Γεράρδου καὶ μοὶ εἶπεν: "Ὁ ἰατρός θὰ σιωπήσῃ δὲν δύναται ὁμῶς νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἐξιχνιάσωμεν τὸ μυστικόν του χωρὶς αὐτὸς νὰ θέλῃ. "Αν ὁ κύριος Βωφόρτ εἶναι ἀληθῶς ἀθῶος, ὁ κύριος Γεράρδος μεγάλως θ' ἀνακουφισθῇ ὅταν ἀποδείχῃ ἡ ἀθωότης του».

— Μοῦ ὀρκίζεσαι ὅτι αὐτὰ ποῦ λέγεις εἶναι ἀληθινά;

— Ὅρκίζομαι.

— Ἐνας ὄρκος δὲν κοστίζει πολὺ ... μερικοὶ μάλιστα ὀρκίζονται διὰ τὸ τίποτε.

— Εἰς τί θέλεις νὰ ὀρκισθῷ;

— Σὲ καί τι μεγάλο πρᾶγμα.

— Τί;

— Συλλογίζομαι... "Α! εἰς τὴν στρατιωτικὴν σου τιμὴν...

— Λοιπὸν ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου ὡς ἀρχαῖος στρατιώτης... ὅτι σοὶ ἐπανελάβα τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τοῦ κυρίου Γεράρδου. Γνωρίζεις τὸν φονέα τοῦ Βαλόν. Τὸ ἱατρικὸν ἀπόρρητον τὸν ἐμποδίζει νὰ ὁμιλήσῃ. 'Αλλ' ἡμᾶς οὐδὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀλήθειαν...

— Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ, ἐψιθύρισεν ὁ οργανοπαίκτης.

— Ἐχεις τώρα ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— Ναί, Πενσών, εἶσαι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος.

— Εἶμαι εὐχαριστημένος, διότι τὸ λέγεις... Τώρα ἐγὼ ἐτελείωσα, δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σοὶ εἶπω, εἰμὴ ὅτι τὴν νύκτα ταύτην

σὲ παρακολούθησα ἕως ἐδῶ καὶ ὅτι ἐκρύβην ἀναμένων νὰ ἐξυπνήσῃς διὰ νὰ σὲ παρακολουθήσω πανταχοῦ ὅπου τυχὸν θὰ ἐπηγαίνες. Εἶδα ὡς σὺ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις πρὸ μιᾶς ὥρας ἦλθεν εἰς τὸ ἔλος. 'Ο ἄνθρωπος οὗτος μοὶ ἐστρεφε τὰ νῶτα, δὲν εἶμαι διὰ τοῦτο βέβαιος ἂν τὸν ἀνεγνώρισα... νομίζω ὁμῶς ὅτι ἦτο ὁ Δαγκέρ. Εἶναι ἀληθές;

'Ο Κρασοκανάτας ἐδίστασεν ἔτι, εἶτα δὲ αἶφνης εἶπε:

— Δὲν ἀπατήθηκες, ἦτουν αὐτός.

— Γνωρίζεις τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ;

— Δὲν εἰξέυρω, σοῦ ὀρκίζομαι.

— Δὲν ψεύδεσαι;

— "Οχι! ὁ κύριος Γεράρδος μοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθῶ καὶ νὰ τοῦ λέγω ὅ,τι κάμνει καὶ τὸ παραμικρόν. Εὐρέθηκα ἐδῶ διὰ νὰ κοιμηθῶ, ποῦ ἦμουν μεθυσμένος... ἀπὸ τὸ κίρσχ ποῦ μοῦ ἔδωσες... ἔτσι τυχαίως ἦλθα...

— Ἐννοεῖς, ὡς ἐγώ, ὅτι ὁ Δαγκέρ θὰ εἶχεν ἀφορμὰς διὰ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ κάμῃ ἐν ποδόλουτρον εἰς τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων εἰς τοιαύτην ὥραν!

— Ναί, μὰ ποία εἶναι ἡ ἀφορμή;

— Θὰ τὴν εὐρωμεν ἴσως.

— Φαίνεται πῶς ἤθελε νὰ ἦναι μονάχος... Διὰ τοῦτο θὰ ἔφυγε, ἄμα εἶδε πῶς τὸν εἶδα.

— "Ω! ἂν ἦσο καλῆτερον κρυμμένος, θὰ ἐγνωρίζομεν ἴσως τὴν ἀλήθειαν τώρα.

— Τί τὰ θέλεις... δὲν ἤξευρα ποῦ εὐρίσκόμεν... τόσῳ βαρὺ ἦτουν τὸ κεφάλι μου... Αὐτὸ τὸ κίρσχ, βλέπεις!

— Τὴν ἡμέραν τοῦ φόνου τοῦ Βαλόν ἦλθομεν μετὰ τοῦ κυρίου Γεράρδου, τοῦ κυρίου Βωφόρτ, καὶ τοῦ κυρίου Λωζιέ μέχρι τοῦ ἔλους τῶν Ἐλάφων... καὶ οὐδὲν ἀνεκαλύψαμεν. Μετὰ τοῦ Λόκμορ περιήλθομεν ὅλα τὰ μέρη καὶ τίποτε δὲν ἀνεκαλύψαμεν.

— Τί ἐζητούσατε;

— Τὸν δερμάτινον σάκκον, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Βαλόν εἶχε κλείσει τὰς τετρακοσίας πενήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἃς εἰσέπραξε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου Παρλαγκῆ.

— "Αδίκῃ τὸν ἐζητούσατε. 'Ο δολοφόνος θὰ ἐπῆρε αὐτὸν τὸν σάκκον.

— "Οχι, διότι ὁ φονεὺς σοβαρῶς πληγωθεὶς διὰ τοῦ πολυκρότου τοῦ Βαλόν καὶ παθὼν ἰσχυρὰν αἰμορραγίαν δὲν ἐγνώριζεν ἂν θὰ διετῆρει τὰς αἰσθήσεις του, μέχρις οὗ μεταβῇ εἰς μέρος ἀσφαλές· ἐπομένως θὰ ἔκρυπεν εἰς τὸ δάσος τὴν περιουσίαν ταύτην.

'Ο Κρασοκανάτας ὠχρίασεν.

— Εἶπες πῶς ὁ φονεὺς ἐπληρώθη ἀπὸ τὸν Βαλόν;

— Ναί.

— Εἶναι βέβαιον;

— Ἐβεβαιώθη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ τῶν εὐρεθιστῶν ἐνδείξεων... Τοῦτο μάλιστα εἶναι μία ἐκ τῶν κατὰ τοῦ Βωφόρτ ἀποδείξεων.

— Ἀλήθεια... μὰ τότε, ὦ, τότε καταλαβαίνω, ναί, καταλαβαίνω...

— "Α! ἄ! εἶπεν ὁ Πενσών μετ' ἐνδιαφέροντος... Εἰπέ μοι λοιπὸν...

'Ο Ζανζότ ἐσκέφθη, εἶτα δὲ μετὰ μακρὰν σιγὴν εἶπε:

— Κύριε Πενσών, ὑποσχέθηκα εἰς τὸν κύριον Γεράρδον νὰ μὴ κάμω τίποτε, χωρὶς

τὴν ἀδειάν του, καὶ νὰ εἰπῶ μονάχα εἰς αὐτὸν ὅ,τι ἀνακαλύψω. Δὲς μοι καὶ τοῦ λόγου σου μίαν ὑπόσχεσιν.

— "Ο,τι θέλεις, Κρασοκανάτα.

— Νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πῶς θὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν κύριον Γεράρδον πρῶτα ἀπὸ κάθε ἄλλον καὶ ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν ἀκόμη.

— Εἶναι σπουδαῖον... αὐτό, τὸ ὅποιον ζητεῖς.

— Ἄν δὲν θέλῃς, τότε δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε.

— Δέχομαι ὅπως δήποτε θὰ ἐπωφεληθῶμεν.

— Ναί, τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα, εἶπεν ὁ Ζανζότ. Εἰξεύρεις τὴν νύκτα ποῦ ἐγείνε ὁ φόνος ποῖον ἀπῆντησα ἐδῶ κοντὰ εἰς τὸ δάσος; Εἰξεύρεις ποῖον εἶδα ποῦ ἀνεστένανε καὶ ἔπεφτε εἰς καθὲ βῆμα καὶ ἦτουν αἱματωμένος... Εἰξεύρεις ποῖος ἦτουν αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

— 'Ο Δαγκέρ;

— Ναί, ὁ Δαγκέρ... Αὐτὸς ποῦ ἦτουν προτῆτερα ἐδῶ...

— Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὁ φονεὺς εἶναι ὁ Δαγκέρ!...

— Προσέξατε, εἶπεν ὁ Κρασοκανάτας, ἐκατηγορήσατε τὸν κύριον Βωφόρτ... φυλαχθῆτε μήπως ἀπατηθῆτε καὶ τώρα.

— Αἱ! ἡ ἐξήγησις εἶναι εὐκολος... τὸ πολυκρότον τοῦ Βωφόρτ ὁ Δαγκέρ τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τοῦ συντρόφου του... ὁ Δαγκέρ εἶναι κατεστραμμένος... ὁ Δαγκέρ ἦτο εἰς τοῦ Παρλαγκῆ ὅταν ὁ Βαλόν εἰσέπραξε τὰς 450 000 φράγκων... ὁ Δαγκέρ ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Βαλόν... Τὸν Δαγκέρ θεραπεύει ὁ ἰατρός Γεράρδος... Πανταχοῦ ὁ Δαγκέρ, πάντοτε ὁ Δαγκέρ... ὁ κύριος Γεράρδος τὸν σώζει, ἐξαιρεῖ τὴν σφαῖραν ἀπὸ τῆς πληγῆς... Ἐγείρονται ὑπόνοιαι ἐν αὐτῷ καὶ θέλει νὰ φωτισθῇ... Ἐρχεται εἰς τὸ Δικαστήριον... Ζητεῖ καὶ τῷ παρασκευάζουν τὸ πιστόλιον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡμύνθη ὁ Βαλόν κατὰ τοῦ φονεῦς. Εἰς πυροβολισμὸς ἐρρίφθη. 'Ο ἰατρός παραβάλλει τὸ ἐξαχθὲν βλήμα πρὸς τὴν διάμετρον τοῦ πολυκρότου. Ἐσημάτισε τὴν πεποιθήσιν του. Δυστυχῶς τὸ ἱατρικὸν ἀπόρρητον τὸν δεσμεύει καὶ οὐδὲν δύναται νὰ εἶπῃ. Πόσον θὰ ὑπέφερεν ὁ δυστυχὴς νέος. Ἐννοῶ καὶ ἐγὼ τὰ πάντα. Κρασοκανάτα, ἐννοῶ... Τὸ πρᾶγμα εἶναι σαφές... ὁ ἰατρός εἶναι τίμιος καὶ αὐστηρὸς. Δὲν δύναται νὰ φανερῶσθαι τὸ μυστικόν του, ἀλλ' ἂφ' ἐτέρου δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ νὰ καταδικασθῇ εἰς ἀθῶος. Τί νὰ πράξῃ; Φοβεῖται μήπως ὁ Δαγκέρ διαπράξῃ ἀφροσύνην τινά. Ἴδου διατὶ ἐπεφόρτισε σέ, Κρασοκανάτα, νὰ ἐπαγρυπνῇς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου καὶ νὰ τῷ γνωστοποιῇς καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτοῦ κινήσεις.

'Ο Πενσών ἐν νευρικῇ ἐξάψει ἔτριβε τὰς χεῖρας.

— Τέλος θὰ διαλευκάνωμεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Μὴ λησμονήσῃς τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ μοῦ ἔδωσες, κύριε Πενσών.

(Ἔπεται συνέχεια.)